

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

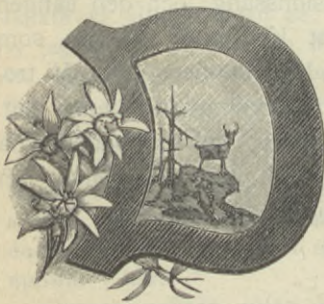
BÄRNVÄNNEN

N:o 52.
29 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör J. B. GAUFFIN. Uppsala.

18 årg.
1901

Simeons väntan.

Den gamle Simeon står vid sitt lufs slut, han vet, att det icke dröjer länge, förr än dödsbudet kommer. Likväl är det icke slut på hans väntan och förhoppningar. Det är den Helige Ande, som för honom lyftat framtidens slöja, han väntar att få se *den*, som tusen helige före honom åstundat se. Det är denna väntan och längtan efter Israels Frälsare, som för hans steg till kvinnornas förgård i templet. Och hvad får han se? Ett litet barn buret af en fattig kvinna — kan denna alldagliga företeelse vara ett mål för hans längtan? Kan han vid åsynen af detta barn igenkänna Esaias profetia: *Ett barn är oss födt* och han heter Underlig! Ja, han gör det, och han tar det lilla barnet med glädje i sin famn; ty han vet, att han i sina armar håller Israels tröst. Han ser evigheten så ljus, så härlig, att han vill gärna dö, "sedan hans ögon sett Guds frälsning". Han väntar något icke blott för sig, utan äfven för de arma hedningar, hvilka han visste längtade och suckade efter frid.

Hedningarne vänta således, de vänta på honom, som är hedningarnes ljus. Det går ett rop från hednavärlden alldeles som på Pauli tid, och detta rop innebär en ousäglig längtan och väntan efter frälsning. "*Far hit öfver och hjälp oss*", så sade fordom det då hedniska Macedonien. Samma rop tränger till oss från Afrika, från Kina, från Indien. Vi höra det kanske icke så tydligt som våra missionärer, som arbeta därute. De höra det, och detta rop om hjälp tränger sig till deras hjärtan. Nyss hade en skara af missionärer nätt och jämt

undkommit döden, men åter vända de till de gamla platserna i Kina. Förstån I hvarför, älskade barn? I bören förstå att våra, nej *edra* missionärer känna detta rop ljuda i sin själ, de kunna icke stå emot sitt hjärtas åstundan att predika Kristus för dem.

Skall detta rop förklinga ohördt? Ja, jag fruktar, att våra missionärer äro alltför få i anseende till den stora mängd af hedningar, som finnas. Om det funnes hundra tusen missionärer, vore det visst icke för mycket, men det finnes ej mer än omkring 6,000. Vi behöfva flera missionärer, flera, som bedja för dem och samla medel.

Se ut till den stora Kongoflodens dal, där finnas många, många barn, som lida förfärligt af de ondas grymhet och vanvårdnad om de späda. Många komma till missionärerna och bedja om hjälp. Älskade barn, dessa svarta små bedja äfven eder om hjälp. Kunnen I hjälpa dem? Ja, kanske Herren Jesus kan gifva

eder en ingifvelse liksom han gaf den gamle Simeon. Det finnes några där, som underhållas af svenska barn, kanske det blir flera under nästa år? Jag vet icke, men jag hoppas det.

Längtan efter frid och frälsning är det djupaste och ädlaste mänskliga behof. Hvarför är det så ädelt? Jo, därför att det drager en människa till Gud och gör henne mottaglig för Kristi evangelium. Så böra vi då igenkänna detta ädla drag äfven hos hedningarne och tro, att Gud i våra dagar gjort folken öppna och mottagliga för frälsningens budskap.

Kommer dag ej snart? Så sjunga vi i en missionssång, och den sången talar om, att Kristus är det ljus, som skall skingra hedendomens natt. Vi tro, att vi nu äro i gryningen till denna dag. Det ljusnar därute, och det skall ljusna mer och mer, till dess evangelium om riket är predikadt för alla folk.

Fr. E.

Evas hvita liljor.

(Forts fr. föreg. n.r.)

Ändtligen bröt solen åter fram. Den 26 Juli var det strålande vackert väder, och morgonsolen väckte Eva tidigare än vanligt. Så snart hon blifvit klädd, skyndade hon sig ut i trädgården. Då hon kom så långt, att hon kunde se sin lilla blomsterrabatt, stannade hon plötsligt, ty hon såg något hvitt glänsa i solen. Hon skyndade fram och fann de fem höga stänglarna prydda med bländande hvita liljor, som glänste i snöhvit renhet, när solstrålarna föllo på dem. Ett ögonblick betraktade hon dem i stum förun-

dran, därpå sprang hon bort för att söka reda på syster Marie.

Dennas ansikte var dock i dag icke så gladt som vanligt. Tanken att det var Harrys födelsedag hade lockat fram minnet af den lille brodern. Nog visste Marie, att han nu var i den gode Herdens famn, men icke ens detta vissa hopp kunde taga bort saknaden efter den lille, som en gång gjort hemmet så ljust och gladt.

Marie hade dock ett alltför varmt hjärta för att hon skulle låta sina egna sorgsna tankar hindra henne från att taga del i

sin lilla sisters glädje, när denna nu stod där och med strålände ögon ropade: "Marie, kom, så får du se, de äro utslagna allesammans, och så vackra de äro sen! Ack, kom med mig!"

Marie följde henne genast ut i trädgården och uttalade sin uppriktiga beundran öfver de vackra liljorna. Men de högre tankar, som voro förbundna med dessa, hade hon ännu icke någon aning om, hvarför hon helt förvånad såg upp, då Eva sade: "Och nu är jag riktigt säker, att Harry skall stå upp igen."

"Harry? Hvad menar du?"

"Jo, minns du inte den där kvällen, då du läste för mig det långa kapitlet om det, som sås i skröplighet och som uppstår i kraft? Samma ord hörde jag sedan på kyrkogården, när Harry begrofs. Den gången förstod jag dem inte, och jag tänkte så ofta på hvad de kunde betyda, ty jag tyckte mycket om dem redan första gången jag hörde dem. Men sedan jag lagt ner mina blomsterlökar i jorden och fick se, huru de började spira upp och växa, då tyckte jag, att jag började förstå det. Jag tror nu alldeles säkert, att jag vet, hvad som menas med de underliga orden: 'det sås i skröplighet, det uppstår i kraft.'"

Tårarna rullade utför Maries kinder; det var ju hennes lille brors födelsedag. För ett ögonblick sedan hade hon känt sig så sorgsen, men nu ljödo dessa ord från hennes lilla sisters läppar såsom ett budskap från Gud.

"Åh, Eva", utbrast hon, "har du talat med mamma om detta?"

"Inte mycket, Marie, du vet, att mamma inte tycker om att tala om Harry."

Längre fram på dagen, då Eva läste sina läxor, sade Marie till sin mamma: "Snälla mamma, kom och följ med mig till Evas blomsterland!"

De stodo snart framför de doftande liljorna, och nu berättade Marie för sin mamma, hvad Eva hade sagt henne.

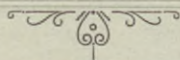
"Ack, det kära barnet!" Det var allt, hvad modern förmådde säga, ty hennes hjärta blödde ännu vid tanken på lille Harry och de tre andra små grafvarna på den gamla kyrkogården i Baggetorp. Men då hon betraktade de snöhvita liljorna, kom hon att tänka på många tröste-fulla ord ur Guds bok, t. ex. detta: "Det är ännu icke uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, då varda vi honom lika, ty vi få se honom såsom han är."

Från denna dag blef fru Rignér mera glad och hoppfull. De hvita liljorna, som hade lärt Eva så mycket, lärde också modern att mera barnsligt och tillitsfullt hvila vid det säkra, fasta hoppet om en fröjdefull uppståndelse och att tänka mindre på grafven och saknaden och mera på det lyckliga hemmet där uppe.

Äfven Marie uppmuntrades vid tanken på Evas hvita liljor att fortsätta med sitt arbete i söndagsskolan och så ut lifvets säd i tro och hopp samt vänta på regn och sol från himmelen, från Gud, som gifver växten.

Och längre fram i tiden, då Eva blef en vuxen kvinna, tänkte hon ofta på hennes barndoms hvita liljor och hvad de lärt henne. Och när hon en gång stod vid sin älskade moders graf och kände sig ensam och öfvergifven i denna världen, upprepade hon fastän under tårar: "Det som du sår, blir icke lefvande om det icke dör. Det sås i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet; det sås i vanära, det uppstår i härlighet; det sås i skröplighet, det uppstår i kraft. Men Gud vare tack, som gifver oss seger genom vår Herre Jesus Kristus!"

Slut.

UTSIKT ÖFVER SLUSSEN OCH SKEPPSBRON.

NYA DJURGÅRDSBRON OCH NORDISKA MUSEET.

Juldröm.

Med teckning.

Lyktad är leken kring ljusklädd gran,
ljusen ha slöcknat alla.

Ute går vinden sin lysta ban,
snön har slutat att falla.

Bror och syster ha arm vid arm
somnat i bädden så mjuk och varm.

Månen kring kudden leker,
böljande lockar smeker.

Drömmens drottning så ljus och grann
kommer med vackra drömmar.

Liten åker i silfverspann,
åker med silfvertömmar.

Liten drömmer, att han är kung,
bär en krona så grann och tung,

stort är hans kungarike,
ingen i makt hans like.

Lilla syster hon drömmer ock,
drömmer sig fram i tiden,
ser sig stånda i tärnors flock
smyckad i snöhvitt siden.

Åldrig en näpnare brud det fanns
under slöja och myrtenkrans. —

Ljuft emot drömmens villa
ler hon, den lyckliga lilla.

Drömmen så gärna, I kära små —
ingen sin juldröm svike.

Liten pilt kan sin krona få
en gång i himlens rike.

Och du, min leende, lyckliga brud
kanske en gång skall stånda för Gud

smyckad i snöhvitt siden —
varen blott trogna och biden!

E. G—n

 Världens hufvudstäder.

XI. Stockholm.

Med många teckningar.

(Forts. fr. föreg. nr.)

När vi nu lämna nationalmuseet, stanna vi ett ögonblick på dess breda trappa och låta blicken glida ut öfver "Strömmen" till dess motsatta strand. Här ligger Skeppsbron, där det om sommaren råder ett brådslande och rörligt lif, då de stora ångarna komma och gå. Om vi nu lämna museibyggnaden och gå rundt omkring den, se vi österut den lumiga Skeppsholmen. Till denna leder en lång bro, under hvilkens smärta, lätta hvalfbågar små ångslupar skynda fram med sina passagerare. Norrut komma vi till Blasieholmshamnen och Nybroviken, där om sommaren en väldig segelflotta af

skonare och skutor ligger rundt omkring kajerna, men där om vintern stockholmsbarren och ungdomen roa sig med skridskoåkning.

Vi gå rundt omkring Nybroviken och komma så småningom fram till en af Stockholms mest storslagna gator, Strandvägen. På höger hand ha vi fortfarande Nybroviken, men på den motsatta sidan reser sig en lång rad af ståtliga millionpalats och mellan kajen och dessa ligga gång-, kör-, rid- och cykelbanor, inramade i vackra trädrader. Vid slutet af denna praktgata ligger till höger den vackra nybyggda Djurgårdsbron, som leder öfver till

den vackra stadsdelen Djurgården, hvilken jämväl inom sitt område rymmer den riks- och världs-berömda *Skansen*. På Djurgårdsbron måste vi nu stanna några ögonblick för att ännu en gång låta blicken hvila på den del af Stockholm, som vi hittills lärt oss flyktigt känna. Där ligger nu strandvägen i hela sin längd. Det är en ståtlig anblick, en präktig gata, som säger oss, att vi befinna oss i en af världens hufvudstäder. Längre väster ut speglar Nybroviken Blasieholmens husrader och där längst på udden Nationalmuseet. Längre bort reser sig slottet, staden mellan broarna och sist Södermalm på sina bergknallar. Göra vi nu helt om, öppnar sig en förtjusande utsigt öfver Djurgårdsbrunnsviken, hvars lummiga stränder spegla sin grönska i den lugna vägen.

Vi gå nu vidare ut öfver den del af Djurgården, som kallas Lejonslätten. Våra blickar fångas genast af en vacker, slottslig byggnad, som ligger för sig själf där till höger. Den måste vi äfven bese i dess inre.

Nordiska museet är en af hufvudstadens mest storslagna byggnader både med hänsyn till dess byggnadsstil och storlek som ock till de samlingar det inrymmer. Det är afsedt att visa oss trogna bilder af lifvet i vårt land från äldsta tider till våra dagar och så allt fort. Nordiska museets byggnad började grundläggas i oktober

1888 och dess första afdelning, allmogehallen, är nu i det närmaste färdig. Den är 120 meter lång, 25 meter hög invändigt och 15 meter bred. Byggnadens inre är ljus och gladt. Längs väggarna gå hvalföppningar liknande koren i en kyrka, och öfver deras stödjepelare resa sig två rader vackra kolonner, som uppbära de luftiga och lätta takhvalfven. Bakom dessa kolonner går ett galleri i två våningar med vackra balustrader utåt salen. I dessa gallerier äro anordnade svenska hem i trogna afbilder, med husgeråd, handarbeten och figurer, som visa de olika svenska landskapens allmogedräkter m. m. Ehuru mycket här inne ännu väntar på att blifva färdigt, kunna vi likväl säga, att Nordiska museet redan nu är den största och märkligaste museisal, som finnes i Norden. Därför bör du icke försumma att skaffa dig tillträde ditin, när du någon gång kommer upp till Stockholm.

Emellertid måste vi nu afbryta våra vandringar i hufvudstaden. Vill Gud fortsätta vi dem på nyåret. Då kommer en hel del fina teckningar att åskådliggöra det vi tillsammans bli i tillfälle att bese af Sveriges hufvudstad. Då skola vi äfven hälsa på i söndagsskolorna och se huru stockholmsbarnen ha det om söndagarna i deras vackra kyrkor och kapell. Allra först träffas vi på Skansen.

J. B. G.

Julgranarna i skogen.

(Forts. fr. föreg. n.r.)

Rädlös såg sig Valfrid omkring, därpå gick han med henne till en sten. "Du kan sätta dig där och hvila en stund", sade han, "men du får inte gå därifrån, förr än jag kommer och hämtar dig." Sedan skyndade han bort för att så fort som möjligt samla en börda af riskvistar åt sig.

Men när han efter en stund kom tillbaka, var platsen tom och af Lena fanns icke ett spår. Den lilla hade somnat en stund på stenen, och när hon vaknade och ej såg brodern, blef hon rädd. Hon glömde löftet, som hon gifvit Valfrid

och sprang så fort hon förmådde, ropande på mamma och på Valfrid.

Full af ängslan öfver systemen började nu gossen söka. Sedan han en god stund sprungit kors och tvärs i skogen, hörde han en sakta klagan. Han skyndade åt det håll, hvarifrån ljudet kom, och snart höll han systemen i sina armar.

All ängslan och oro var nu förbi, — men hvar voro de väl? Valfrid kände icke igen sig i denna del af skogen, och därtill började det blifva mörkt. De kunde dock icke stanna här.

och därför veko de af in på en gångstig, icke anande, att denna förde dem allt längre bort från modern och hemmet.

Plötsligt stannade de och lyssnade.

Hvad var detta? Ljöd det icke såsom aflägsen sång? Barnen kände sig riktigt högtidligt stämda.

"Är det änglar, som sjunger?" frågade lilla Lena.

Och verkligen — nu hörde de tydligt orden i den härliga julsången: "Ära ske Gud uti höjden och frid uppå jorden, till människorna ett godt behag."

Och se där — lyste icke också ljus genom skogen, först ett här och där, men sedan allt flera, till dess barnen tyckte sig vara liksom öfverglutna af ljus liksom fordom herdarne i Betlehemsängden den första julnatten? Nu sågo de framför sig två stora julgranar i skämrande glans, och åter ljöd sången så skön och härlig:

"Stilla natt, heliga natt —"

Liksom fastvuxna stannade barnen och lyssnade. De vågade knappt andas för att icke förlora en enda ton. Voro himmelens portar upplåtna, så att de fingo kasta en blick in i Herrens härlighet och lyssna till de himmelska härskarnas jubelkörer?

Men nu tystnade plötsligt sången och en munter barnröst ropade: "Pappa, se — se där!"

Och nu kom ägaren till rösten springande rakt på de förskräckta barnen, hvilka snart omringades af hela skogvaktarefamiljen. Lilla Lena gömde sig skygg bakom Valfrid, som nu måste berätta, hvilka de voro och huru de kommit hit. Han gjorde också detta på sitt öppna, okonstlade sätt. Han berättade till och med till slut, att de inte på flera jular haft någon julgran och att de i år bedt Gud så mycket om att få en sådan. Och nu hade han ju låtit dem få två så stora och vackra, som de aldrig kunnat tänka sig.

Alla hade uppmärksamt lyssnat, och när han slutat, runno klara tårar utför fru Bergmans kinder. Hon hviskade några ord i örat på sin man, hvarefter denne kallade till sig sina barn och hviskande frågade: "Hvad tycker ni, skulle vi inte ge de här stackars barnen en julgran? Mamma har klädt en liten en åt er därhemma, vill ni försaka den och ge den åt de här småttin-garna?"

"Ja, visst, så gärna!" utropade alla tre med

glädje, därpå hviskade de någonting i faderns öra, hvartill denne vänligt nickade.

Kort därpå marscherade Valfrid och Lena på väg mot hemmet, åtföljda af skogvaktarens dräng, som drog en väl lastad kälke efter sig. Den gröna toppen af en gran tittade näsvist upp ur en tunna, medan innehållet i ett par stora paket omsorgsfullt doldes för nyfikna blickar af tjockt papper. Det ena paketet innehöll Märtas docka, Marias berättelsebok och Georgs sabel, det andra däremot allehanda goda saker från mammasskafferi samt en blank guldslant från pappas portemonnä.

Så snart man hunnit det lilla huset i stadens utkant, där fru Fredholm bodde, skickade drängen enligt order de båda barnen förut, medan han långsamt följde efter. Under det Valfrid och Lena berättade för den oroliga modern hvad de upplefvat, tände han i förstugan skyndsamt ljusen i den medförda granen, lade paketen därinunder, öppnade sedan dörren på vid gavel och ropade: "Här skickar er Jesusbarnet julgranen, som ni bedt om!" hvarefter han satte alltsammans ned på golvet.

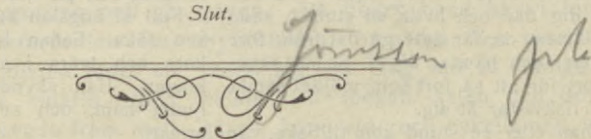
Därpå stängde han hastigt dörren efter sig, men han kunde icke låta bli att stanna en stund i förstugan för att lyssna till barnens höga jubel därinnanför.

Skola vi nu kasta en blick in i skogvaktarens familj?

Framför en präktig dockspis med blänkande kokkärl står Märta med en vacker, rödkindad docka ömt sluten i sin famn. Hon rådgör med mor, hvilka rätter hon i morgon skall koka i sin nya spis. Vid bordet sitter Maria alldeles försjunken i betraktandet af tafflorna i en stor barnbok; hon har svårt att skilja sig från de intressanta berättelserna för att med Märta beundra deras gemensamma julklapp: dockspiseln. Georg däremot får af pappa lära sig, huru man skall kunna slå trumma utan att förorsaka alltför mycket bråk och buller. Blott en sak fattas för första gången på julaftonen i skogvaktarebostället — en julgran. Men likväl försäkra barnen gång på gång, att en så skön julafton hafva de ännu aldrig firat. Det kommer därpå, att inne i deras hjärtan lyser klarare och mera strålande än alla julljus det ordet:

"Det är saligare att gifva än att taga."

Slut.

→••• Julgästen. •••←

Med teckning.

“Farväl och god jul! Mätte Jesusbarnet få rum i edra hjärtan och i edra hem! Han vill vara vår julgäst. Med honom kommer Guds välsignelse till oss.”

Med dessa ord skildes den allvarlige läraren från sina skolgossar, då han sände hem dem för att njuta det efterlängtade julloftet. Lärarens röst lät så allvarlig och på samma gång så vänlig, den darrade något litet af rörelse, och barnen kände, att det låg en helig sanning i orden. Under det glada samtalet på hemvägen, kommo orden igen. “Rum för Jesusbarnet i edra hjärtan och i edra hem.” Det lät högtidligt, nästan som en julklockas toner i de ungas sinnen.

Lille Nils såg så strålande glad ut, när han kom hem till mor. Hon hade bara ett barn, och det var Nils. Då han var i skolan om dagarna, hade hon god tid att sköta om hus och hem. Duglig och arbetsam var hon, tog väl vara på hvarje öre, och därför hade Nils ett så godt hem. Nu var allt så fejdadt och julfint. Det låg frid och julstämning öfver hela hemmet, ja, det var som om en julängel tittat fram ur hvarje vrå.

Nils höll väskan med skolböckerna i högt öfver hufvudet och ropade: “Nu mor, ha vi skollof. Hurra mor, nu ha vi skollof!” Så tog han mor om lifvet och hoppade rundt omkring henne.

“Gud välsigne dig, Nils och far och mor! Vi få nu glädjas öfver den sköna julen och bedja Jesusbarnet komma till oss och taga sin boning i vårt hem och i våra hjärtan.”

Där kom det igen. Jesusbarnet i vårt hem och i vårt hjärta. Och lille Nils smög sig för sig själf in i bästa rummet. Där böjde han knä och bad så innerligt: “Herre Jesus, kom in i mitt hjärta och rena det från allt ondt. Kom också in i vårt hem och välsigna mor och far och lille Nils. Amen!”

Nils dröjde kvar för sig själf. Det var som om han väntat någon. Vintersolen bröt igenom molnslöjan och skickade sina gyllene strålar in genom de blanka rutorna och mellan blommande krysanterum. Det var som om Guds frid följt med solstrålarna. Frid och glädje strömmade rakt in i hjärtat på Nils.

Ditt hjärta öppne sig
 Bjud Kristus hem till dig!
 Han aktar hos dig gästa
 Och dig för evigt fästa.
 Hosianna, pris och ära
 Vår konung vi hembära.

Så sjöng Nils af fullaste hjärta med sin klara röst. Mor tittade in genom dörren! Nils sprang rätt i famn på henne och hviskade: "Mor, jag har fått Jesusbarnet till gäst i mitt hjärta. Mor, jag är så lycklig, så lycklig."

Det var ännu tre dagar till jul. Nils sprang omkring som en liten tomte och hjälpte mor med allt han kunde. Stort be-

styr hade han äfven därute. Det skulle stå en kärfve åt sparfvarna därute på gården och ett helt fat med frön och andra godsaker för talgmesar och domberrar invid buskgrupperna i trädgården.

Nils hade fått den bästa julgästen i sitt hjärta och i sitt hem. Han ville nu att de vackra små fåglarna också skulle vara hans julgäster. Dessa ville han vara god emot. Ty han hade läst i Guds ord om att till och med Gud själf lyssnar till de små fåglarnas rop och föder sparfvarna under himmelen.

J. B. G.

Petters äfventyr.

Med sex teckningar.

Du minnes ju själf, huru varmt det var under den sista sommaren. Solen lyste både nätter och dagar. Hennes strålar brände, husväggarna brände och gatstenarne i den stora staden voro äfven de brännande heta. Mor tog därför lille Petter med sig och reste ut i skärgården. Här bodde hon hos en snäll gammal landtman, som hade hästar, kor, grisar och höns samt en stor tupp, som vaknade hvar morgon klockan två. Då skrek han allt hvad han förmådde och ropade sitt "kuckeliku", så att det gaf genljud öfver hela bygden och långt ut öfver vikar och fjärdar. Du kan lätt tänka dig, hvad Petter skulle vara förtjust i alla de där kräken. Här ute var det dessutom så svalt och så friskt i skuggan nere vid stranden. Luften både sökte och stärkte, baden i det salta hafsvattnet likaså och Petter sof ända till långt fram på förmiddagen. Tuppen kunde aldrig väcka honom, huru mycket han än gol.

Om lördagskvällarne kom far ut och hälsade på mor och sin lille Petter. Det var riktiga högtidsdagar för hela familjen. Petter fick till och med följa far och mor till det lilla kapellet, som som-

margästerna byggt upp. Där fick han lyssna till Guds ord, till sången och orgeln. Ibland hände det väl, att Petter somnade under predikan och lutade sig mot mors famn. Det fick han så gärna, ty han var ju ännu bara en liten gosse.

En lördagskväll fick Petter en liten segelbåt af far. Den tyckte han det var så förtjusande roligt att segla med på den lugna

viken. Men en dag kom där en liten vindkåre från land, tog tag i det lilla seglet och förde båten långt ut. Petter blef dock inte det ringaste förlägen. Han sprang omkring viken till motsatta stranden och tänkte så visst, att båten skulle komma till honom. Men den dref allt längre ut. Petter följde efter längs stranden. Där ute vid den stora stenen skulle han väl ändå få tag i båten. Men han kom

inte så nära, att han kunde nå den med sin piska en gång. Då beslöt han sig för att springa i vattnet och simma efter sin kära båt. Det skulle gå förträffligt, tänkte han. Han hade ju sett, huru långt ut far hade simmat förliden lördagskväll.

Allt gick väl, så länge Petter kunde vada vid den långgrundna stranden. Ja, han kände sig nästan som en riktig karl, som inte alls var rädd för vattnet. Men

snart nådde vattnet ända till bröstet på honom och till båten var det ännu mycket långt.

En tapper karl ger sig likväl inte i första tag. Petter lade sig omkull i vattnet och kafvade med armarna, alldeles som han sett far göra, när han simmade

ut i fjorden. Men det skulle Petter inte ha gjort, ty i ett nu blef det djupt vatten. Han kände ingen botten längre utan bör-

jade skrika af alla krafter: "Hjälp, hjälp! Mor, mor!"

Illa hade det nog gått för Petter den gången, om inte mor hade saknat sin gosse och just kommit såsom en räddande Guds ängel i sista ögonblicket, skyndat ut och räddat sitt barn från att drunkna. Och när sedan Petter lutade sig i mors sköte

och bad sin aftonbön, då tackade han Gud, som gett honom en så snäll och rar mamma. Han slöt sin bön med de orden: "Gode Gud, välsigna mor och gör mig till en lydig och snäll gosse, som inte går så långt ut i vattnet, att jag inte bottnar. Amen."

J. B. G.

Boknyheter till Julen 1901.

Från *Tidningen Barnvännens Förlag, Uppsala*, har i bokhandeln utkommit:

Convolvler

Dikter af *Aster*.

Med författarinnans porträtt.

Ett Lifsskede

Af *J. Cornelia Levetzow*.

Boken innehåller flera berättelser för ungdomen af den kända och värderade författarinnan och blir därför en ypperlig julgåfva för de unga.

Barnvännens anmälan för 1902.

År 1901 nalkas sitt slut. Ännu några dagar blott, och det har följt sina föregångare in i det tysta. Detta är det *adertonde* året af tidningen *Barnvännens* tillvaro.

Se vi på den hjälp, vi under denna tid fått röna af Gud, måste vi af hela vårt hjärta utbrista: *Idel godhet och nåd* hafva följt oss under alla dessa skiftande dagar! *Nåd* har det varit, att vi utan alfbrott kunnat hvarje vecka sända *Barnvännen* till de många hemmen och söndagskolorna. *Nåd* har det varit, om den kunnat vara barnen till glädje och uppbyggelse, om den för dem fått uppenbara något af den härlighet, som ler emot dem ur den gudomlige barnvännens ögon. *Nåd* har det varit för eder, bröder och systrar, att få hjälpa oss med tidningens spridning. Och *nåd* har det varit, om vi genom detta vårt samfälliga arbete i Herrens vingård lyckats vinna något barn för Kristus. Låt oss därför tillsammans af fullaste hjärta tacka och tillbedja "*all nåds Gud!*"

Vända vi blicken framåt mot tid, som stundar, så är ju Herren densamme. Han är all nåds Gud jämväl för det år som kommer. I förtröstan därpå vilja vi sända ut *Barnvännen* under år 1902. Vi påräkna äfven då våra missionsvänners kraftiga bistånd att sprida *Barnvännen* till allt flera hem och söndagsskolor. Och vi göra detta med så mycket större tillförsikt, som vårt mål är — icke oss eller vårt utan **barnens sanna väl — Barnen för Kristus!**

Barnvännens redaktion vill hädanefter såsom hittills göra sitt bästa för att gifva tidningen ett kristligt, godt och omväxlande innehåll samt en utstyrsel i illustrationsväg, som kan verka väckande, uppfostrande och förädlande på barnasinnets. Öfver 150 fina teckningar komma under året att intagas i tidningen. Flera nya krafter ha välvilligt lofvat lämna bidrag. Må Guds välsignelse och missionsvännernas intresse följa tidskriften in i det nya året!

Barnvännen utkommer såsom förut med ett nummer hvarje vecka med åtta stora sidor, hvaraf två eller flera rikt illustrerade.

Tidningens pris: Å postkontoren 1 kr. 25 öre. Hos *redaktionen* från 6—20 ex. 1 kr. pr ex., från 21—49 ex. 95 öre pr ex., från 50—99 ex. 90 öre pr ex., 100 ex. och därutöfver 85 öre pr ex.

Å *postkontoren* i Sverige, Finland och Amerika kostar tidningen 1 krona och 5 öre, med tillägg af 20 öre i postarvode inom landet, och i utlandet efter respektive landens posttaxor.

Söndagsskolans textbok för 1902 med den svenska textserien följer hvarje exemplar såsom gratisbilaga. Textboken kan dessutom rekvireras extra af våra prenumeranter för ett pris af 5 öre.

OBS.! Verkställen prenumerationen så fort ske kan, om möjligt före nyåret!

Uppsala i December 1901.

Redaktionen.